

нѣколко пѣти.“ Въ Римъ всички безъ изключение трѣбвало да зачитатъ волята на Нерона. Казвамъ, тази дѣвица, тя не е разбрала живота, разбирате ли? Като е влизала въ затвора, тѣ за първи пѣтъ я посрѣщатъ съ една много груба постѣпка. Сега вие, съврѣменнитѣ хора, ще кажете: „Какво лошо има въ това, да иде въ двореца на Нерона, нали? Споредъ съврѣмения моралъ, човѣкъ може да направи едно малко отклонение, но тази мома е мислила, разбирате ли? Тя си има свой идеалъ. Воля има въ нея: „Не искамъ да ида! За нищо не желая да ида въ двореца!“ Онзи, който е билъ опрѣдѣленъ, отишълъ да изпълни волята на Нерона съ насилие, и слѣдъ туй, по заповѣдта на Нерона, я пуснали навънъ. Тя излиза, напуска Римъ, съвршено се отдалечава отъ тамъ, въ нейната душа се явява отвращение къмъ римската цивилизация: „Въ Римъ нѣма нищо благородно, то е позоръ за Римъ, азъ не искамъ да бжда отсегѣ нататѣкъ римлянка.“ И отива въ южната страна, минава въ Африка, въ една планинска мѣстность. Тамъ се подвизавалъ, като отшелникъ, другъ римлянинъ, станалъ християнинъ, на име Финиций, който много дълбоко е разбиралъ живота и е билъ отличенъ философъ. Младъ човѣкъ, на около 35 години, 15 години се е подвизавалъ той. Ималъ е желание да изчезне тази негова красота, която съблазнявала женитѣ. И, колкото повече врѣме минавало, толкова по-красивъ е ставалъ: той взималъ огледало и всѣки день, като се оглеждалъ въ него, още по-красивъ ставалъ. На Христа се молилъ и казвалъ: „Господи, този дяволъ. тази външна съблазънъ, да се махне отъ мене.“ И той искалъ да изчезне тази негова красота, да бжде угоденъ Богу. „Господи, ти се яви и ми покажи пѣтъ, искамъ да живѣя единъ чистъ и святъ, възвишенъ, неопятненъ животъ.“ 15 год. това е било все неговата молитва. Единъ день, къмъ обѣдъ, той вижда тази Винцила въ пустинята; тя върви, иде къмъ него, и той си казва: „Аа, и тукъ ме намѣри този дяволъ, отиде ми душата!“